

Den 33.

Všichni na ulici rádi potkáváme své známé, i když se s nimi obvykle jen pozdravíme. Stejně tak nás těší setkání s cizím člověkem, který zrovna dělá totéž co my. A čím méně je takové setkání pravděpodobné, tím větší z něj máme radost. Jako by nám připomínalo, že svět není tak děsivě ohromný, jak jsme si mysleli. Díky každé takové náhodě si vždy můžeme připadat zase o trochu méně ztracení.

Člověk, který dnes již zborcený chrám vybudoval, možná nebyl talentovaným architektem, ale rozhodně měl romantickou duši. Hned po probuzení mě totiž naprosto uchvátil výhled do údolí. Jak krásně může ráno působit země, která se vás jen o pár hodin později pokusí zabít vedrem! Když hodíte žábu do hrnce s horkou vodou, nepřilíš překvapivě vyskočí. Ovšem když ji dáte do hrnce se studenou vodou, kterou postupně zahříváte, žába v něm zůstane tak dlouho, až se uvaří. A stejnou strategii používá Izrael. Nepochybuji o tom, že Abrahám se tu se svým lidem usadil brzy ráno a odpoledne už toho hořce litoval. Ještě v hamace jsem si dopřál vyvážené snídaně složené z tuňáka, cibule a chleba. Výhled jako z terasy pětihvězdičkového hotelu ale nijak neovlivnil kulturu mého stolování a hamaku i spacák se mi podařilo polít olejem z konzervy.

Už po pár minutách cesty mě čekala zásadní zrada. Zjevila se přede mnou velká brána do národního parku, k níž mě nekompromisně vedly značky Ježíšovy stezky. Ztrestat kus vyprahlé země za její krásu tím, že ji oplotíte ostnatým drátem a budete vybírat peníze za vstup, mi jako spořivému člověku přijde nejen amorální, ale především absurdní. Skaliska a poušť žádné peníze

na údržbu nepotřebují, což ovšem neplatí o oplocení a ochrance. Návštěvníci tak platí především za to, aby park vůbec mohl být oplocen a měl od nich kdo vybírat vstup. Ale určitě v tom bude i něco jiného. Myslím, že zrovna Izraelci, kterým se během pár desetiletí navzdory válce podařilo doslova z pouště vydupat vzkvétající hospodářství, dobře vědí, co je ekonomické. Trýznivému procesu placení vstupného jsem se tak vydal podřídit – ovšem jen abych zjistil, že vrátnice je prázdná. Co naplat, byl to jasný pokyn osudu. Sleva si vás prostě občas najde sama, stačí si pro ni podlézt pod ostnatým drátem. Pokud byla tato kniha přeložena do hebrejštiny a dostala se do povolaných rukou, zašlete mi laskavě fakturu na adresu ladislav.zibura@gmail.com. Vše uhradím, ten výhled za to fakt stál. Pode mnou se rozprostíralo blankytné modré Galilejské jezero a já přemýšlel nad tím, čím se asi živí lidé z četných vesnic na jeho březích. Snad se i dnes každé ráno na svých starých lodích vydávají lovit ryby. V podobně malebných koutech světa se to občas stává. Zrovna jsem se chystal sestoupat po útesu dolů a vyrazit k jezeru, když ke mně přišla trojice turistů. „Platil jsi vstupné?“ zeptali se bez okolků. Přirozeně mě napadlo, zda se nejedná o strážce parku, výběrčí výpalného nebo jak tady těm lidem říkají. Skupina dvou postarších mužů a jedné obtloustlé ženy ve mně ale budila zvláštní dojem klidu. Plány na útěk jsem proto opustil a přiznal, že ve věci vstupného nemám čisté svědomí. „To my taky ne,“ zasmála se žena. Tato drobná rošťárna nás sblížila stejně jako skutečnost, že jsme překonali plot na stejném místě. Chvíli se mnou pohovořili, a když jsem odpřisáhl, že si s Jeruzalémem nedělám legraci, popřáli mi šťastnou cestu. Pak jsme se společně ještě vyfotili. Pokud tato kniha byla přiložena do hebrejštiny... rád vám výměnou za odpuštění vstupného poskytnu své svědectví i fotografii zlodějí.

Při sestupu z útesu jsem narazil na čtveřici zbídačených mužů, kteří byli na dlouhé cestě po Izraelské národní stezce. Přestože na cestu vyrazili teprve před pár dny, pohled na ně byl



PĚŠKY NAPŘÍČ IZRAELEM

Sever a jih Izraele spojuje 940 kilometrů dlouhá pěší stezka označená bílým, modrým a oranžovým pruhem. Jmenuje se Israel National Trail a prochází všemi významnými místy izraelské historie. Zejména mezi mladými lidmi je velmi populární – často se ji vypravují celou projít po dokončení vojny. Na cestě fungují tzv. andělé cesty, kteří poutníkům nabízejí ubytování zdarma nebo za symbolickou cenu.

vpravdě žalostný. Jejich mastné vlasy, spálená ramena, upocené tváře a odevzdané výrazy mě děsily. Jak jen je dobře, že s sebou nikdy nenosím zrcátko. V historii putování bych ho využil jen jednou – když se mi na cestě k Severnímu moři poprvé v životě udělal vlk a já ho ze zvědavosti nutně potřeboval vidět. Nakonec ale stačilo použít fotoaparát, díky němuž jsem si tuto milou vzpomínku na snímku uchoval dodnes.

Cesta mě pak zavedla do sadu, kde na zemi ležela spousta popadaných avokád. Po mém odchodu jich tam zůstalo o pět méně. Na svačinu jsem se zastavil u špinavého jezera poblíž městečka Migdal, které proslulo výrobou sušených ryb. Také se v něm narodila má oblíbená Máří Magdaléna – žena, která prokazovala svůj morální kredit v okamžiku, kdy všichni ostatní jen mlčky přihlíželi. V případě historických postav mi přišla podobná angažovanost vždy obdivuhodná, v případě těch žijících pak nebývale přitažlivá. Z krosny jsem vytáhl svá avokáda a inhaloval božskou vůni smažené cibulky od vedlejšího stolu. Táborníci si tam smažili vajíčka a mně nezbylo než si namlouvat, že bez slaniny stejně nedávají smysl. První avokádo bylo svěží a příjemně kořeněné, s tóny exotického ovoce. Druhé avokádo bylo chuťově nevyvážené,

přehnaně kořeněné a nepříjemně sladké. Pokud chcete pocítit, jak vypadá skutečná nenávisť člověka k ovoci, pak někdy zkuste sníst tři avokáda. Já po tom třetím zoufale potřeboval bučkovou terapii.

Přestože Ježíšova stezka pokračuje dál na sever, rozhodl jsem se z Migdaly vypravit na jih, a konečně se tak začal přibližovat Jeruzalému. Silnice kopírovala dlouhou pláž, což mi dávalo šanci nejen spatřit (a jako muslim přirozeně odsoudit) nestoudně oblečená děvčata, ale také se poprvé za svůj pobyt v Izraeli umýt. Samotné Galilejské jezero mě ale příliš nenadchlo. Hladinu jezera hlučně brázdí stovky motorových člunů, zatímco pláže okupují malá stanová města. Aby si jejich obyvatelé mohli užít atmosféry jezera se vším všudy, vozí si s sebou diesellové agregáty, reprosoustavy a grily. Díky nim jsem pochopil, že se celý život koupu špatně. Až u města Tiber se mi podařilo najít pěknou betonovou pláž stranou všeho toho ruchu. Společnost mi na ní dělali jen sympatičtí manželé, kteří zrovna učili plavat své dítě. Ještě starostlivěji než malého černouška ale sledovali mě. Má snaha nedošlapovat bosý na žádný ze svých víc než deseti puchýřů totiž budila dojem, že se chodit teprve učím. Nakonec jsem ale uspěl a z vody vylezl jako znovuzrozený. Neutěšenou hygienickou situaci mi ovšem záhy připomnělo páchnoucí oblečení, do kterého jsem se znovu nasoukal. „Afula? To běž pořád rovně a hlavně nikam neodbočuj,“ poradil mi v Tiberu mladý pumpař, jak se mohu přiblížit hranici Západního břehu. Vyhnout se této palestinské oblasti by pro mne znamenalo nejen zacházku minimálně padesát kilometrů, ale také hrozbu prázdného žaludku. Pro muslimy je totiž pohostinnost náboženskou povinností, o trochu uzavřenějším judaismu jsem nikdy nic podobného neslyšel. „Afula? To jsi měl odbočit už dávno ve městě,“ řekla mi o hodinu později asi padesátiletá cyklistka. Příběh o zlotřilém pumpaři v ní vzbudil soucit a trvala na tom, abych ji doprovodil domů. Nechtěla mě tam ale pochovat ani nechat vybrečet na rameni. „Zítra je sobota, všude bude zavřeno. Dám ti nějaké jídlo na cestu,“ vysvětlila mi. O pár minut později už jsme